

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 966/2024

(ΓΑΚ/ΕΑΚ ανακοπής: [redacted])

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή [redacted] Πρόεδρο Πρωτοδικών, η οποία ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα [redacted].

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την [redacted] για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ των:

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ: 1. Της υπό εκκαθάριση εταιρείας με την επωνυμία [redacted], η οποία εδρεύει στο [redacted] και εκπροσωπείται νόμιμα, κατόχου του ΑΦΜ [redacted] και 2. [redacted] κατοίκου [redacted], κατόχου του ΑΦΜ [redacted], οι οποίοι παραστάθηκαν αμφότεροι διά της πληρεξουσίας τους δικηγόρου, Αικατερίνης Ντάβου (ΔΣ Αθηνών - ΑΜ 18209), η οποία κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία [redacted] και τον διακριτικό τίτλο [redacted] που εδρεύει στο [redacted] (οδός [redacted] με Α.Φ.Μ. [redacted] και εκπροσωπείται νόμιμα, ως διαχειρίστριας των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία [redacted], που εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας ως ειδικής

διαδόχου της πρώην ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [REDACTED] και τον διακριτικό τίτλο [REDACTED], όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου, [REDACTED] (ΔΣ Αθηνών - ΑΜ [REDACTED]), ο οποίος κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις.

Οι ανακόπτοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από [REDACTED] ανακοπή τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την 28.11.2023, με ΓΑΚ/ΕΑΚ: [REDACTED] η οποία προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο οικείο πινάκιο, οπότε και συζητήθηκε.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως πιο πάνω αναφέρεται και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι αυτών ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατά τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 6 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση της με το άρθρο τέταρτο του άρθρου πρώτου του ν.4335/2015, το οποίο ισχύει και εφαρμόζεται κατά το άρθρο ένατο παρ.2 του άρθρου πρώτου του ίδιου ως άνω νόμου στις ανακοπές που ασκούνται από την 01.01.2016 και έπειτα, με την ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής μπορεί να σωρευθεί και αίτημα ακύρωσης των πράξεων εκτέλεσης, οι οποίες ενεργούνται με βάση αυτήν, αν συντρέχουν και οι προϋποθέσεις του άρθρου 218 ΚΠολΔ. Σύμφωνα με την τελευταία αυτή διάταξη, προϋπόθεση για την παραδεκτή σώρευση στο ίδιο δικόγραφο ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής και ανακοπής κατά της εκτέλεσης είναι, μεταξύ άλλων, να υπάγονται αμφότερες στην καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδιότητα του ίδιου Δικαστηρίου (ΑΠ 337/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αν δεν συντρέχει η προϋπόθεση αυτή, διατάσσεται και αυτεπαγγέλτως ο χωρισμός και η ανακοπή που ασκήθηκε αναρμοδίως (καθ' ύλην ή κατά τόπο) παραπέμπεται στο αρμόδιο Δικαστήριο (άρθρο 218 παρ. 2 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η καθ' ύλην αρμοδιότητα για την άσκηση της ανακοπής του άρθρ. 632 ΚΠολΔ κατανέμεται ανάμεσα στο Ειρηνοδικείο, το Μονομελές και το Πολυμελές Πρωτοδικείο

σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 14 και 18 ΚΠολΔ, ανάλογα με το ύψος της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, με την επιφύλαξη των διατάξεων, που καθιερώνουν εξαιρετική αρμοδιότητα του Ειρηνοδικείου ή του Μονομελούς Πρωτοδικείου. Επιπλέον, κατά το άρθρο 46 ΚΠολΔ, αν το Δικαστήριο δεν είναι καθ' ύλην ή κατά τόπον αρμόδιο, αποφαινεται για αυτό αυτεπαγγέλτως και προσδιορίζει το αρμόδιο Δικαστήριο, στο οποίο παραπέμπει την υπόθεση. Εξάλλου, κατά το άρθρο 933 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το άρθρο όγδοο του άρθρου πρώτου του ν.4335/2015, το οποίο ισχύει και εφαρμόζεται κατά το άρθρο ένατο παρ.3 του άρθρου πρώτου του ίδιου ως άνω νόμου, στις διαδικασίες αναγκαστικής εκτέλεσης όταν η επιταγή προς εκτέλεση διενεργείται από την 01-01-2016 και έπειτα, για όσες ανακοπές ασκηθούν από την 01.01.2016 και έπειτα, αντιρρήσεις εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση και κάθε δανειστή του που έχει έννομο συμφέρον, οι οποίες αφορούν την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης ή την απαίτηση, ασκούνται μόνο με ανακοπή που εισάγεται στο Ειρηνοδικείο, αν ο εκτελεστός τίτλος στον οποίο βασίζεται η εκτέλεση εκδόθηκε από το Ειρηνοδικείο, και στο Μονομελές Πρωτοδικείο σε κάθε άλλη περίπτωση. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, με βάση το κριτήριο του εκτελεστού τίτλου, αρμόδιο για την εκδίκαση της ανακοπής κατά της εκτέλεσης του άρθρου 933 ΚΠολΔ, είναι κατ' αρχήν το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατ' εξαίρεση δε το Ειρηνοδικείο, μόνον όταν ο εκτελεστός τίτλος εκδόθηκε από αυτό. Αντίθετα, σε καμία περίπτωση αρμόδιο για την εκδίκαση της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ δεν είναι το Πολυμελές Πρωτοδικείο [ΑΠ 1645/2001 ΕλλΔνη 43(2002).728]. Σύμφωνα περαιτέρω με τα οριζόμενα στην παράγραφο 3 του άρθρου 933 του ΚΠολΔ, «3. Αρμόδιο κατά τόπο είναι πάντοτε το δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της εκτέλεσης εφόσον μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, αλλιώς αρμόδιο είναι το δικαστήριο του άρθρου 584. Αν πρόκειται για εκτέλεση για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, τόπος εκτέλεσης είναι ο τόπος κατάσχεσης, ακόμη και εάν έχει οριστεί υπάλληλος του πλειστηριασμού συμβολαιογράφος που έχει την έδρα του σε άλλη περιφέρεια».

Περαιτέρω σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 632§§1 και 2 ΚΠολΔ, ο οφειλέτης κατά του οποίου στρέφεται η διαταγή πληρωμής έχει δικαίωμα μέσα σε δεκαπέντε (15) εργάσιμες ημέρες από την επίδοσή της να ασκήσει ανακοπή, η οποία απευθύνεται στο δικαστήριο, το οποίο είναι καθ' ύλην αρμόδιο. Από τη διάταξη του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔ σαφώς προκύπτει ότι ο οφειλέτης κατά του οποίου στρέφεται η διαταγή πληρωμής έχει το δικαίωμα, μέσα σε δεκαπέντε (15) εργάσιμες ημέρες από την επίδοσή της να ασκήσει ανακοπή απευθυνόμενη στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο. Επίσης, από τη διάταξη του άρθρου 633§2 ΚΠολΔ προκύπτει ότι αν δεν ασκηθεί εμπρόθεσμα ανακοπή, εκείνος υπέρ του οποίου έχει εκδοθεί η διαταγή πληρωμής μπορεί να επιδώσει πάλι τη διαταγή στον οφειλέτη, ο οποίος έχει δικαίωμα να ασκήσει την ανακοπή μέσα σε προθεσμία δεκαπέντε εργάσιμων ημερών από τη νέα επίδοση. Η ως άνω ανακοπή, η οποία δεν αποτελεί ένδικο μέσο αλλά ένδικο βοήθημα, ασκείται κατά τις διατάξεις περί αγωγής και η άσκησή της ολοκληρώνεται όχι μόνο με την κατάθεση του δικογράφου της, αλλά και με την επίδοση αντιγράφου στον καθ' ου (άρθρο 215 § 1, 583 και 585 § 1 ΚΠολΔ). Επομένως, τόσο η κατάθεση όσο και η επίδοσή της πρέπει να συντελείται εντός της προαναφερομένης αποκλειστικής προθεσμίας των 15 εργάσιμων ημερών. Αν παρόλα αυτά η ανακοπή ασκηθεί εκπροθέσμως, τότε απορρίπτεται, χωρίς έρευνα των λόγων της και επικυρώνεται η διαταγή πληρωμής (ΟΛΑΠ 266/1985 ΕΛΛΔνη 31.464, ΑΠ 1431/1995 ΕΛΛΔνη 39.592, ΑΠ 489/1981 ΝοΒ 30.420, ΕφΑθ 5846/1987 ΑρχΝ 38.705). Το εμπρόθεσμο, τέλος, της ασκήσεως της ανακοπής δια της καταθέσεως και επιδόσεως εντός της 15νθημέρου προθεσμίας ελέγχεται αυτεπαγγέλτως (ΑΠ 1727/1990 ΕΛΛΔνη 33. 128).

Η καθ' ης, επέσπευσε σε βάρος των ανακοπιτώντων αναγκαστική εκτέλεση της υπ' αριθ. ████████ διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών δυνάμει της από 10.02.2023 επισυναπτόμενης σε αντίγραφο εξ απογράφου αυτής επιταγής προς πληρωμή, η οποία κοινοποιήθηκε στους ανακόπτοντες, στην μεν πρώτη την 16.02.2023 στον δε δεύτερο την 21.02.2023, με την οποία επιτάσσονται οι ανακόπτοντες να της καταβάλουν: α) ποσό 307.676,14 ευρώ για επιδικασθέν κεφάλαιο, β) ποσό 7.880,00 ευρώ για επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη, γ) ποσό

35,00 ευρώ για σύνταξη επιταγής και δ) ποσό 35,00 ευρώ για δαπάνη επιδόσεως, ήτοι συνολικά το ποσό των 315.626,14 ευρώ από το οποίο: α) το ποσό των 307.676,14 ευρώ εντόκω 35,00ς από την 10.07.2019 με επιτόκιο υπερημερίας που υπερβαίνει το εκάστοτε συμβατικό επιτόκιο της ενήμερης οφειλής κατά 2,5 ποσοστιαίες μονάδες και με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων, μέχρις ολοσχερούς εξόφλησης και β) το ποσό των 7.950,00 ευρώ (7.880,00 + 35,00 + 35,00) έντοκα, με το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, από την επομένη της επίδοσης της εν λόγω επιταγής και μέχρις ολοσχερούς εξόφλησης. Στη συνέχεια η καθ' ης επέβαλε κατάσχεση σε δύο ακίνητα πλήρους κυριότητας της πρώτης ανακόπτουσας δυνάμει της 10.857/18.10.2023 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών [REDACTED], συνταχθέντος και του υπ' αριθμ. 10934/30.10.2023 αποσπάσματος της ως άνω έκθεσης. Την ακύρωση των ως άνω πράξεων ζητούν οι ανακόπτοντες, για τους λόγους που ειδικότερα αναφέρονται στην κρινόμενη ανακοπή τους, ερειδόμενη στα άρθρα 632 και 933 του ΚΠολΔ.

Η ανακοπή κατά το μέρος που βάλλει κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ασκήθηκε απαραδέκτως και εκπρόθεσμα (άρθρο 632 § 1 ΚΠολΔ), αφού η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στους ανακόπτοντες, στην μεν πρώτη την 16.02.2023 ,στον δε δεύτερο την 21.02.2023 (βλ. τις σχετικές επισημειώσεις επί των αντιγράφων της διαταγής πληρωμής που προσκομίζουν οι ανακόπτοντες) ενώ αμφότεροι οι ανακόπτοντες δεν άσκησαν εντός της προβλεπόμενης δεκαπενθήμερης (σε εργάσιμες ημέρες) προθεσμίας την κρινόμενη ανακοπή, καταθέσαντες στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου το κρινόμενο δικόγραφο την 28.11.2023, επιδίδοντας αυτό την 01.12.2023, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για παράσταση στη συζήτησή του στην καθ' ης η ανακοπή (βλ. την υπ' αριθμ. 1324Γ/01.12.2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, [REDACTED], [REDACTED]).

Περαιτέρω, η ανακοπή κατά το μέρος που βάλλει κατά της προσβαλλόμενης επιταγής προς πληρωμή, έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης και του αποσπάσματος αυτής παραδεκτώς και αρμοδίως (άρθρο 933 παρ. 1 εδ. α', γ' και παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως τα εδάφια α' και γ' της παραγράφου 1 του εν λόγω άρθρου ισχύουν με το άρθρο 1 - άρθρο όγδοο παρ. 2 - Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α' 87/23.07.2015 και εφαρμόζονται, σύμφωνα με το άρθρο 1 - άρθρο ένατο παρ. 3 - Ν. 4335/2015, όταν η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση διενεργείται μετά την 01.01.2016, εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρο 937 παρ. 3 ΚΠολΔ). Το παρόν Δικαστήριο είναι αρμόδιο καθ' ύλην, καθόσον ο εκτελεστός τίτλος δεν εξεδόθη από το Ειρηνοδικείο, και τυγχάνει αρμόδιο κατά τόπο, διότι είναι αυτό του τόπου της περιφέρειας της εκτέλεσης και συγκεκριμένα του τόπου της κατάσχεσης, δεδομένου ότι μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας και δη η επιβολή αναγκαστικής κατασχέσεως σε ακίνητα κείμενα στο Δήμο Αθηνών (άρθρο 933 παρ. 3 ΚΠολΔ). Ασκήθηκε, δε, νομίμως (άρθρα 585 παρ. 2 και 933 παρ. 1 εδ. γ' ΚΠολΔ) και εμπροθέσμως εντός της προθεσμίας των σαράντα πέντε (45) ημερών, από την ημέρα της κατάσχεσης (και ειδικότερα, από την ημέρα επίδοσης αντιγράφου της κατασχετήριας έκθεσης στον οφειλέτη, για λόγους προστασίας του δικαιώματος υπεράσπισης του τελευταίου, βλ. σχετ. ΕφΠειρ 172/2021 ΝΟΜΟΣ, βλ. σχετ. περί τούτου και Στ. - Σκ. Πανταζόπουλο, Αναγκαστική Εκτέλεση, Β' έκδοση 2022, σελ. 242), του άρθρου 934 παρ. 1 περ. α' εδ. α' ΚΠολΔ (όπως το εν λόγω άρθρο ισχύει με το άρθρο 1 - άρθρο όγδοο παρ. 2 - Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α' 87/23.07.2015 και εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο 1 - άρθρο ένατο παρ. 3 - Ν. 4335/2015, όταν η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση διενεργείται μετά την 01.01.2016), με δεδομένο ότι η υπό κρίση ανακοπή αφορά σε ελαττώματα του κύρους του εκτελεστού τίτλου και της απαίτησης, έως και την δημοσίευση του αποσπάσματος της κατασχετήριας έκθεσης, εφόσον αποδεικνύεται ότι η ανακοπή επιδόθηκε στην καθ' ης την 01.12.2023 (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. 1324Γ/01.12.2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, [REDACTED]), ενώ η ένδικη κατάσχεση ακινήτου, βάσει και προς

εκτέλεση του πρώτου απογράφου εκτελεστού της υπ' αριθμ. 246/2023 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, έλαβε χώρα, με επίσηυση της καθ' ης, την 18.10.2023, αντίγραφο, δε, της σχετικώς συνταχθείσας κατασχετήριας έκθεσης επιδόθηκε στην πρώτη ανακόπτουσα την 19.10.2023 (βλ. σχετ. την επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας) στο επιδοθέν αντίγραφο της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 10875/18.10.2023 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών [REDACTED]. Πρέπει, επομένως, η ανακοπή να γίνει δεκτή κατά το τυπικό της μέρος και να ερευνηθεί, περαιτέρω, ως προς την νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της, που κρίθηκαν παραδεκτοί.

Ι. Στην § 3 του άρθρου 1 του ν. 128/1975 ορίζεται ότι «επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τράπεζας της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω Ι του παρόντος λογαριασμού, ανερχόμενη εις ποσοστόν ένα (1/1000) τοις χιλίοις ετησίως επί του μόνου ετησίου ύψους των εντός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων των πιστώσεων προς Τράπεζες, ως και προς το Δημόσιο, πλην των εντόκων γραμματίων. Η εισφορά αυτή οφείλεται πέραν των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών». Στην § 1 του ίδιου άρθρου εξάλλου, στην οποία αναφέρονται τα προηγούμενα, προβλέπεται άνοιγμα κοινού λογαριασμού στην Τράπεζα της Ελλάδος, για επιστροφή διαφορών τόκων σε εξαγωγικές επιχειρήσεις. Στην ίδια παράγραφο αναφέρεται ακόμη ότι ο λογαριασμός αυτός δημιουργήθηκε με σύμβαση μεταξύ των Τραπεζών στις 19 Μαρτίου 1962 και αργότερα στις 30.1.1969 και εγκρίθηκε με τις αποφάσεις 1265/1962 και 1520/1969, αντίστοιχα της νομισματικής επιτροπής, οι οποίες εγκρίθηκαν από το υπουργικό συμβούλιο. Με βάση τα παραπάνω, προκύπτει ότι η παραπάνω εισφορά δεν αποτελεί φόρο, προμήθεια ή έξοδο των τραπεζών, έτσι ώστε να είναι δυνατή η μετακύλιση της στους δανειολήπτες, αλλά προσαύξηση συμβατικής μεταξύ των

τραπεζών υποχρέωσης, λόγω των προαναφερόμενων συμβάσεων που κατήρτισαν στις 19.3.1962 και 30.1.1969. Πέραν αυτού, στην § 2 του άρθρου 22 του ν. 2515/1997, που ρυθμίζει την ίδια εισφορά στις περιπτώσεις των δανείων που χορηγούνται από πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού, ορίζεται ότι «η εισφορά αυτή (ν. 128/1975) επιβάλλεται και επί των δανείων σε δραχμές και συνάλλαγμα και των ισοδύναμου αποτελέσματος συμβάσεων από πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού προς φυσικά ή νομικά πρόσωπα που είναι υπόχρεα προς υποβολή φορολογικής δήλωσης. Στην περίπτωση αυτή υπόχρεος προς απόδοση της εισφοράς είναι ο δανειοδοτούμενος». Ο διαχωρισμός του νόμου είναι εύλογος στην περίπτωση αυτή, διότι τα πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού δεν δεσμεύονται από τις προαναφερόμενες συμβάσεις μεταξύ των τραπεζών, που αποτέλεσαν τη βάση της ρυθμίσεως. Από το σύνολο των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι η εισφορά αυτή του ν. 128/1975 βαρύνει τα κάθε είδους πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα και σε καμία περίπτωση τους δανειολήπτες πελάτες αυτών. Έναντι του δικαιούχου της εισφοράς (Τράπεζας της Ελλάδος) υπόχρεος για την καταβολή είναι το πιστωτικό ίδρυμα και όχι ο δανειοδοτούμενος. Και βέβαια είναι δυνατή η διά συμβάσεως ανάληψη εκ μέρους τρίτου προσώπου της σχετικής υποχρέωσης (361,471 επ. ΑΚ), όμως δεν μπορεί να γίνει λόγος για αναδοχή χρέους στην περίπτωση αυτή, αφού απαιτείται σύμβαση μεταξύ του δανειστή (Τράπεζα Ελλάδος) και του τρίτου, αλλά μόνο για απλή υπόσχεση ελευθέρωσης (478 ΑΚ). Η σύμβαση αυτή όμως είναι αιτιώδης, σε αντίθεση με τη σωρευτική ή τη στερητική αναδοχή χρέους (Γεωργιάδης Απόστολος, Ενοχικό δίκαιο, γενικό μέρος, σ. 444, Κρητικός, σε ΑΚ Γεωργιάδη Σταθόπουλου, άρθρο 478, αρ. 2), σε κάθε δε περίπτωση υπόκειται σε έλεγχο μέσω των γενικών ρητρών του ΑΚ, ιδίως των άρθρων 174 και 281 (βλ. Σταθόπουλος σε ΑΚ Γεωργιάδη Σταθόπουλου, 361,15). Έτσι, στην περίπτωση της εισφοράς του ν. 128/1975, η συμφωνία ελευθέρωσης είναι άκυρη αν δεν προβλέπεται από τη σύμβαση αιτία επιδόσεως ως προς τη συγκεκριμένη παροχή (βλ. Παπαντωνίου, Γενικές αρχές, 1983, σ. 280 και με άλλη αιτιολογία ως προς τη θεμελίωση του παράνομου ΕφαΘ 5253/2003, ΕΕμπΔ 2003.643, ΕφαΘ 1431/2004 ΕΕμπΔ 2004.591, ΝοΒ 2005.91). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 8 § 6 του ν. 1083/1980 «περί

αγοράς και πωλήσεως συναλλάγματος και ξένων τραπεζικών γραμματίων», προκύπτει ότι η νομοματική επιτροπή με αποφάσεις της δύναται να επιτρέπει τον εκτοκισμό των οφειλομένων τόκων στα πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, χωρίς οποιονδήποτε χρονικό ή άλλο περιορισμό. Με βάση αυτήν τη νομοθετική εξουσιοδότηση, εκδόθηκε η 289/30.10.1980 απόφαση της νομοματικής επιτροπής, που δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και έχει ισχύ νόμου (βλ. άρθρο 8 ν. 1083/1980), με την οποία ορίστηκε ότι «ο εκτοκισμός των οφειλομένων εις τας τράπεζας και τους λοιπούς πιστωτικούς οργανισμούς εν καθυστερήσει τόκων, δύναται να γίνεται από της πρώτης ημέρας καθυστέρησης άνευ οιασδήποτε χρονικού ή άλλου περιορισμού», ενώ στο εδάφιο β' της ίδιας αποφάσεως αναφέρεται ότι ο λόγος εκδόσεώς της είναι η αναγκαιότητα του εκτοκισμού των καθυστερούμενων τόκων αμέσως μόλις καταστούν απαιτητοί για την κάλυψη του αντίστοιχου εκτοκισμού των τόκων που οφείλουν οι τράπεζες στους καταθέτες τους και λοιπούς δανειστές τους. Με τη διάταξη αυτή θεσπίστηκε εξαίρεση για τις τραπεζικές συναλλαγές, ως προς τους περιορισμούς που τίθενται από τις διατάξεις των άρθρων 296 του ΑΚ και 110 και 111 § 2 του ΕισΝΑΚ. Κατά την έννοια δε της αποφάσεως αυτής της νομοματικής επιτροπής, ο κατ' εξαίρεση από τους περιορισμούς του ανατοκισμού «εκτοκισμός των εν καθυστερήσει τόκων» επιτρέπεται μόνο με την προϋπόθεση ότι τούτο έχει συμφωνηθεί από τα μέρη, εφόσον δηλαδή ο οφειλέτης έχει αποδεχθεί με την πιστωτική σύμβαση τον δυσμενή γι' αυτόν όρο για τον κατά τον παραπάνω τρόπο ανατοκισμό των καθυστερούμενων τόκων (ΟΛΑΠ 8, 9/1998, ΔΕΕ 1998.177 ει.). Το νομοθετικό αυτό καθεστώς έπαψε πλέον να ισχύει για τις νέες (μετά τη θέση σε ισχύ του νόμου) τραπεζικές συμβάσεις (άρθρο 12 ν. 2601/1998). Σύμφωνα με την εξαίρεση αυτή, που θεσπίστηκε με την κυρωθείσα με νόμο απόφαση της νομοματικής επιτροπής, παρεχόταν στις τράπεζες και στα πιστωτικά ιδρύματα η ευχέρεια, στο πλαίσιο του επιτρεπτού κανόνα δικαίου που έθετε η διάταξη, να εκτοκίζουν, δηλαδή, κατά τον χρησιμοποιούμενο αυτό οικονομικό όρο, να υπολογίζουν λογιστικώς τόκους επί καθυστερούμενων τόκων, από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησης τους (βλ. για την έννοια του εκτοκισμού ΑΠ 1355/1988, ΕΛΛΔνη 1999.287 (290). Περαιτέρω, ο κατ' εφαρμογήν των ανωτέρω διατάξεων του άρθρου 8 § 6 του ν. 1083/1980 και

της αποφάσεως 289/1980 της νομοματικής επιτροπής ιδιαίτερος τρόπος ανατοκισμού των απαιτήσεων των τραπεζών εξακολουθεί να διέπει αυτές και μετά τον εξοπλισμό τους με δικαστική απόφαση ή άλλο εκτελεστό τίτλο, καθόσον και μετά τούτο οι οφειλόμενοι για την κύρια απαίτηση τόκοι εξακολουθούν να έχουν το χαρακτήρα «οφειλόμενων σε πιστωτικά ιδρύματα τόκων», όπως ορίζει το άρθρο 8 § 6 του ν. 1083/1980 και η προαναφερθείσα απόφαση της νομοματικής επιτροπής (ΑΠ 1782/2002, ΕΛΔ 2002.1430). Από τις παραπάνω ρητές διατάξεις του προϊσχύσαντος και του υφισταμένου νομοθετικού καθεστώτος, προκύπτει ότι δεν είναι επιτρεπτός ο ανατοκισμός προμηθειών και εξόδων. Κάθε αντίθετη σύμβαση είναι ευθέως αντίθετη στις παραπάνω διατάξεις, σε κάθε δε περίπτωση ελέγχεται μέσω των διατάξεων 174,178,179 ΑΚ. Ακόμη και με τελεολογική ερμηνεία των σχετικών διατάξεων το συμπέρασμα είναι ίδιο, αφού, ενόψει του ότι η απόφαση της νομοματικής επιτροπής θεσπίζει εξαίρεση, πρέπει να ερμηνεύεται στενά (ΑΠ 1782/2002 ΕΛΔ 2002/1430, ΕφΛαμ 124/2007 Αρμ 2009.1190, ΜΠρΚορ. 175/2013, ΕιρΠολυκ 32/2014, ΕιρΚομοτ. 123/2014, ΕιρΑΘ 3839/2013, ΕιρΑΘ 797/2011 - ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση με τον τέταρτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται, ότι η καθ' ης η ανακοπή προέβη σε παράνομο ανατοκισμό της εισφοράς του Ν. 128/1975 και ως εκ τούτου ο ΓΟΣ αυτός που περιλαμβάνεται στην επίδικη δανειακή σύμβαση είναι άκυρος. Ο συγκεκριμένος λόγος της ανακοπής είναι νόμιμος, σύμφωνα με τα όσα διαλαμβάνονται στην ανωτέρω μείζονα σκέψη και επομένως πρέπει να ερευνηθεί εάν είναι βάσιμος και κατ' ουσία.

1. Κατά τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975, που αφορά τροποποίηση και συμπλήρωση διατάξεων αναφερομένων στη λειτουργία του χρηματοδοτικού συστήματος, από το έτος 1976, επιβάλλεται εισφορά, που βαρύνει τα πάσης φύσεως πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, υπέρ του κοινού λογαριασμού για την επιστροφή σε εξαγωγικές επιχειρήσεις διαφορών τόκων. Ο λογαριασμός αυτός δημιουργήθηκε στην Τράπεζα της Ελλάδος κατ' εφαρμογή της από 19.3.1962 μεταξύ των Τραπεζών σύμβασης, η οποία εγκρίθηκε με την 1265/12/1962 απόφαση της Νομοματικής

Επιτροπής, τροποποιήθηκε δε και συμπληρώθηκε με την από 30.1.1969 διαπραγματευτική σύμβαση [που εγκρίθηκε με την 1520/17/18.2.1969 απόφαση της ίδιας Επιτροπής]. Η εισφορά αυτή βαρύνει τα πάσης φύσεως πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένης και της Τράπεζας της Ελλάδος, και ανέρχεται «σε ποσοστό ένα [1] επί τοις χιλίοις ετησίως επί του μέσου ετησίου ύψους των εντός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγουμένων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των πιστώσεων προς Τράπεζα, ως και προς το Δημόσιον, πλην των εντόκων γραμματίων. Η εισφορά αυτή οφείλεται πέραν των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των τραπεζών συμβάσεως συμφωνηθεισών εισφορών» [βλ. ΟΛΑΠ 35/1997 ΕΛΛΔνη. 38. (1997). 1530]. Εξάλλου, στην παράγραφο 2 του άρθρου 22 του Ν. 2515/1997 [ΦΕΚ Α154], το οποίο ρυθμίζει το ζήτημα της ίδιας εισφοράς στις περιπτώσεις των δανείων που χορηγούνται από τα πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού ορίζεται ότι: «Η εισφορά αυτή [εννοεί του Ν. 128/1975] επιβάλλεται και επί των δανείων σε δραχμές και συνάλλαγμα και των ισοδύναμου αποτελέσματος συμβάσεων από πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού προς φυσικά ή νομικά πρόσωπα που είναι υπόχρεα προς υποβολή φορολογικής δήλωσης. Στην περίπτωση αυτή υπόχρεος για την απόδοση της εν λόγω εισφοράς είναι ο δανειοδοτούμενος». Από τη σαφή γραμματική διατύπωση των ανωτέρω διατάξεων, λοιπόν, σαφώς συνάγεται ότι η ανωτέρω εισφορά του Ν. 128/1975 βαρύνει τα κάθε είδους πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, και σε καμία περίπτωση τους δανειολήπτες καταναλωτές αυτών. Τούτο αβίαστα συνάγεται καταρχήν από την ίδια τη γραμματική διατύπωση των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975, στην οποία ρητά ορίζεται ότι: «επιβάλλεται εισφορά, που βαρύνει τα πάσης φύσεως πιστωτικά ιδρύματα υπέρ του κοινού λογαριασμού», δηλαδή τούτο καταρχήν με σαφήνεια προκύπτει από τη χρησιμοποιούμενη διατύπωση του νόμου που ορίζει ότι υπόχρεα για την εν λόγω εισφορά είναι τα πιστωτικά ιδρύματα. Πρόκειται δε περί ηθελημένης νομοθετικής ρύθμισης και όχι περί γνησίου κενού, . που θα δικαιολογούσε με ανάλογη ερμηνεία της άνω διάταξης του νόμου [1 και 3 Ν. 128/1975] τη μετακύλιση της εν λόγω εισφοράς στους δανειοδοτούμενους, στις περιπτώσεις που ο νομοθέτης

θέλησε τούτο το ορίζει ρητά, ήτοι στην περίπτωση της παραγράφου 2 του άρθρου 22 του Ν. 2515/1997, με την οποία επιβάλλεται η υποχρέωση καταβολής της εισφοράς αυτής και στα πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού, ορίζεται ρητά ότι: «Στην περίπτωση αυτή υπόχρεος για την απόδοση της εν λόγω εισφοράς είναι ο δανειοδοτούμενος». Η υποχρέωση, δηλαδή, αποκλειστικά και μόνο των πιστωτικών ιδρυμάτων που λειτουργούν στην Ελλάδα, για την καταβολή της εν λόγω εισφοράς του Ν. 128/1975 και η απαγόρευση της μετακύλισης της εν λόγω εισφοράς στους δανειοδοτούμενους, προκύπτει σαφέστατα και κατ' αντιδιαστολή από την ως άνω διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 22 του Ν. 2515/1997. Συνεπώς, ο χρησιμοποιούμενος όρος της επιδίκου συμβάσεως, που καταρτίζει η αντίδικος Τράπεζα με τους δανειοδοτούμενους πελάτες της, γενικός όρος συναλλαγών, σύμφωνα με τον οποίο προσαυξάνεται το όριο του επιβαλλόμενου επιτοκίου του εν λόγω δανείου με την εισφορά του Ν. 128/1975, κατά ποσοστό 0,60% σαφώς τυγχάνει παράνομος.

2. Με βάση τα παραπάνω, προκύπτει ότι η παραπάνω εισφορά δεν αποτελεί φόρο, προμήθεια ή έξοδο των τραπεζών, έτσι ώστε να είναι δυνατή η μετακύλιση της στους δανειολήπτες, αλλά προσαύξηση συμβατικής μεταξύ των τραπεζών υποχρέωσης λόγω των προαναφερόμενων συμβάσεων που κατήρτισαν στις 19.3.1962 και 30.1.1969. Πέραν αυτού, στην παρ. 2 του άρθρου 22 του ν. 2515/1997, η σύμβαση αυτή όμως είναι αιτιώδης, σε αντίθεση με τη σωρευτική ή τη στερητική αναδοχή χρέους (Γεωργιάδης Απόστολος, Ενοχικό δίκαιο, γενικό μέρος, σ. 444, Κρητικός, σε ΑΚ Γεωργιάδη Σταθόπουλου, άρθρο 478, αρ. 2), σε κάθε περίπτωση, δε υπόκειται σε έλεγχο μέσω των γενικών ρητρών του ΑΚ, ιδίως των άρθρων 174 και 281 (βλ. Σταθόπουλος σε ΑΚ Γεωργιάδη Σταθόπουλου, 361,15). Έτσι, στην περίπτωση της εισφοράς του ν. 128/1975 η συμφωνία ελευθερώσεως είναι άκυρη αν δεν προβλέπεται από τη σύμβαση αιτία (causa) επιδόσεως (acyurirendi, credenti) ως προς τη συγκεκριμένη παροχή (βλ. 124/2007 ΕφΛαμίας και Παπαντωνίου, Γενικές αρχές, 1983, σ. 280 και με άλλη αιτιολογία ως προς τη θεμελίωση του παράνομου, ΕφΑΘ 5253/2003, ΕΕμπΔ 2003.643, ΕφΑΘ 1431/2004 ΕΕμπΔ 2004.591, ΝοΒ 2005.91).

3. Σύμφωνα με τη σύμβαση, στην περίπτωση που ο Πιστούχος δεν καταβάλλει εμπροθέσμως οποιοδήποτε ποσό που οφείλει δυνάμει της συμβάσεως, καθίστανται, χωρίς άλλη ενέργεια κανενός, ληξιπρόθεσμες και απαιτητές τυχόν καθ' οιονδήποτε τρόπο κανονισθείσες τμηματικές καταβολές, αυτός δε υπερήμερος, από την επομένη της ημέρας κατά την οποία ήταν πληρωτέο το ποσό αυτό και οφείλει, απ' αυτής τόκους υπερημερίας καθώς και τόκους επ' αυτών, επί του συνόλου της οφειλής. Το «ποσό αυτό», περιλαμβάνει κατά τα ανωτέρω «οποιοδήποτε ποσό» και άρα περιλαμβάνει και τους φόρους όπως είναι η εισφορά του Ν. 128/1975. Σύμφωνα όμως με το περιεχόμενο του ως άνω Όρου, για το «ποσό αυτό», θα οφείλονται «τόκοι υπερημερίας». Αποδεικνύεται από αυτά, ότι η αντίδικος επέβαλε ανατοκισμό της εισφοράς του Ν. 128/1975. Περαιτέρω, ο ανατοκισμός της εισφοράς του ν. 128/1975 δεν είναι νόμιμος, εφόσον τόσο κατά το προϊσχύον (βλ άρθρο 8 περ. 6 ν. 1083/80 και την υπ' αριθμ. 289/80 απόφαση της Νομισματικής Επιτροπής) όσο και κατά το υφιστάμενο νομοθετικό καθεστώς (ν. 2601/98 άρθρο 12, 2789/2000 άρθρο 30, 2783/2000 άρθρο 47, 2912/2001 άρθρο 42 και 3259/2004 άρθρο 39) ανατοκισμός επιτρέπεται και μόνον των καθυστερούμενων τόκων και όχι φόρων, εισφορών ή άλλων προμηθειών (ΕφΛαμ 124/2007, ΠολΠρΑΘ 7607/2007 ΜονΠρΑΘ 7630/2006 ό.π.)· Συνεπώς παρανόμως προέβη η καθ' ης σε μετακύλιση, κεφαλαιοποίηση, τοκοποίηση και ανατοκισμό της εισφοράς του ν. 128/1975.

Από την εκτίμηση των νομίμως και με επίκληση, εκατέρωθεν, προσκομιζομένων εγγράφων, άλλα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 154/1992 ΕΛΛΔνη 33.814, ΑΠ 88/1985 ΕΛΛΔνη 26.450, ΕφΑΘ 7044/1990 ΕΛΛΔνη 33.385, ΕφΑΘ 140/1987 ΝοΒ 35.778), από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 § 4 ΚΠολΔ), από όσα συνομολογούν οι διάδικοι, σε συνδυασμό και με την επ' ακροατηρίου προφορική διαδικασία και την εξέταση του μάρτυρα των ανακοπτόντων, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η καθ' ης, επέσπευσε σε βάρος των ανακοπτόντων αναγκαστική εκτέλεση της υπ' αριθμ. 246/2023 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και της από

10.02.2023 επισυναπτόμενης σε αντίγραφο εξ απογράφου αυτής επιταγής προς πληρωμή, η οποία κοινοποιήθηκε στους ανακόπτοντες στην μεν πρώτη την 16.02.2023 στον δε δεύτερο την 21.02.2023, με την οποία επιτάσσονται οι ανακόπτοντες να της καταβάλουν: α) ποσό 307.676,14 ευρώ για επιδικασθέν κεφάλαιο, β) ποσό 7.880,00 ευρώ για επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη, γ) ποσό 35,00 ευρώ για σύνταξη επιταγής και δ) ποσό 35,00 ευρώ για δαπάνη επιδόσεως, ήτοι συνολικά το ποσό των 315.626,14 ευρώ από το οποίο: α) το ποσό των 307.676,14 ευρώ εντόκω 35,00ς από την 10.07.2019 με επιτόκιο υπερημερίας που υπερβαίνει το εκάστοτε συμβατικό επιτόκιο της ενήμερης οφειλής κατά 2,5 ποσοστιαίες μονάδες και με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων, μέχρις ολοσχερούς εξόφλησης και β) το ποσό των 7.950,00 ευρώ (7.880,00 + 35,00 + 35,00) έντοκα, με το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, από την επομένη της επίδοσης της εν λόγω επιταγής και μέχρις ολοσχερούς εξόφλησης, οφειλής προερχομένης από την υπ' αριθ. 33081155/24.12.2009 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, στο οποίο συνεβλήθη η πρώτη ανακόπτουσα ως οφειλέτρια και ο δεύτερος ανακόπτων ως εγγυητής. Στη συνέχεια η καθ' ης επέβαλε κατάσχεση σε δύο ακίνητα πλήρους κυριότητας της πρώτης ανακόπτουσας δυνάμει της υπ' αριθμ. 10.857/18.10.2023 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών [REDACTED] συνταχθέντος προς τούτο και του υπ' αριθμ. 10934/30.10.2023 αποσπάσματος της ως άνω έκθεσης. Όμως οι όροι λειτουργίας της επίδικης σύμβασης περιείχαν άκυρους όρους, αφού επρόκειτο για προδιατυπωμένους όρους, που ουσιαστικά επιβλήθηκαν από την καθ' ης τράπεζα, χωρίς ατομική διαπραγμάτευση και καθόριζαν στοιχεία της σύμβασης κατ' απόκλιση διατάξεων του ενδοτικού δικαίου και για θέματα μη καλοπτόμενα από αυτό. Επιπλέον τα επιτόκια ίσχυσαν δυνάμει άκυρων Γενικών Όρων Συναλλαγών πλέον της εισφοράς του Ν. 128/1975 ήταν μη νόμιμα και δυνάμει της μη νόμιμης υπέρβασης του επιτοκίου, από τη σύναψη της αρχικής σύμβασης έως σήμερα, καταβλήθηκαν αχρεωστήτως χρηματικά ποσά, που προέκυψαν από τις κατά τα εκάστοτε χρονικά διαστήματα επιβαλλόμενες υπερβάσεις. Με τους όρους της ανωτέρω αρχικής σύμβασης, οι ανακόπτοντες ανέλαβαν την υποχρέωση

καταβολής προς την Τράπεζα, μεταξύ άλλων φόρων, τελών, εισφορών, δικαιωμάτων ή επιβαρύνσεων υπέρ του Δημοσίου ή τρίτων κλπ και της εισφοράς του ν. 128/1975 (0,6%). Η, σύμφωνα με τον τελευταίο αυτό όρο, μετακύληση της εισφοράς του άρθρου 1§3 Ν. 128/1975 από την καθ' ης (τράπεζα) στους πιστούχους, στο βαθμό που το ποσό αυτής είχε προσδιοριστεί στη σύμβαση και είχε γίνει αναφορά για τη χρέωσή της, δεν αντίκειται, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην πιο πάνω μείζονα σκέψη, στο νόμο, ούτε σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, όμως, κατά τα εκτιθέμενα στην ίδια ως άνω νομική σκέψη, δεν είναι νόμιμος και ο ανατοκισμός του σχετικού ποσού της εισφοράς αυτής. Από τα προσκομισθέντα κατά την έκδοση της διαταγής πληρωμής αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της καθ' ης η ανακοπή αποδεικνύεται ότι η τελευταία κεφαλαιοποιούσε την εισφορά του νόμου 128/1975 κάθε φορά που χρέωνε τόκους πάσης φύσεως και ανατόκιζε τα ποσά της, αφού στο κάθε φορά προκύπτον υπόλοιπο κεφάλαιο υπολόγιζε τόκους (εκτοκισμός) περιέχοντες και ποσά εισφοράς του νόμου 128/1975, στο νέο δε προκύπτον εκάστοτε κεφάλαιο υπολόγιζε νέους τόκους περιέχοντες και εισφορά (εκτοκισμός και ανατοκισμός της εισφοράς). Ο παράνομος (βλ. ΜΠρΘεσ 2773/2017, ΠΠρΚορ 101/2013, ΜΠρΚορ 175/2013 – ΝΟΜΟΣ αλλά και τις ΕιρΑθ 5188/2014, ΕιρΑθ 5143/2013, ΕιρΑκράτας 77/2014 κλπ,) αυτός εκτοκισμός και ανατοκισμός των ποσών της εισφοράς, γινόταν με την ενσωμάτωση της εισφοράς στο επιτόκιο υπολογισμού των πάσης φύσεως τόκων και προκύπτει ευθέως τόσο από τα προσκομισθέντα κατά την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής αντίγραφα λογαριασμών, όσο και από την εμπεριεχόμενη, στις νομοτύπως κατατεθείσες προτάσεις της καθ' ης η ανακοπή ομολογία, η οποία, όχι μόνο δεν αρνήθηκε ειδικώς την κεφαλαιοποίηση της ως άνω εισφοράς και τον ανατοκισμό των ποσών αυτής, αλλά ρητά ισχυρίστηκε ότι ο υπολογισμός του ποσοστού της ως άνω εισφοράς για τον καθαρισμό του επιτοκίου ήταν καθ' όλα νόμιμος. Κατόπιν τούτων δεν προκύπτει το συνολικό ποσό της οφειλής (απαίτησης) για το οποίο εκδόθηκε η επίδικη διαταγή πληρωμής, λόγω της ακυρότητας των συμπεριλαμβανομένων στους λογαριασμούς ποσών από τον ανατοκισμό των ποσών της εισφοράς του ν. 128/75 και η επίδικη διαταγή πληρωμής είναι άκυρη κατά το μέρος που επιδίκασε στην ανακόπτουσα απαίτηση

που δεν γεννήθηκε ποτέ, δηλαδή χρηματικά ποσά για τον παράνομο εκτοκισμό και ανά τρίμηνο ανατοκισμό των ποσών της μετακυλισθείσας στην τελευταία, εισφοράς του ν. 128/1975. Μετά τις παραπάνω κρίσεις, η απαίτηση της καθ' ης κρίνεται πλέον μη απαιτητή, ως ανεκκαθάριστη κατ' άρθ. 624 § 1 του ΚΠολΔ και πρέπει να γίνει δεκτός ο ανωτέρω λόγος της ανακοπής και συνακόλουθα η ανακοπή, παρελκούσης της εξέτασης των λοιπών λόγων αυτής. Ως προς τις αιτιάσεις, που υπέβαλλε η καθ' ης, σχετικά με αοριστία του λόγου αυτού της ανακοπής, γιατί σε αυτή δεν προσδιορίζεται το ποσό που πρέπει να μειωθεί η απαίτηση κλπ, σημειώνεται ότι, σύμφωνα με το παραπάνω άρθρο (§ 1 του άρθ. 624 του ΚΠολΔ) διαταγή πληρωμής δεν εκδίδεται «αν η απαίτηση εξαρτάται από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή και το ποσό των χρημάτων ή χρεωγράφων δεν είναι ορισμένο». Ειδικότερα κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης η απαίτηση: α) «δεν πρέπει να εξαρτάται από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή», δηλ. πρέπει να είναι βέβαιη (όπως ακριβώς απαιτεί αντίστοιχα το άρθ. 915 του ΚΠολΔ στη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης) και β) «το ποσό των χρημάτων ή χρεωγράφων που οφείλεται» να «είναι ορισμένο», δηλ. η απαίτηση να είναι εκκαθαρισμένη και η οφειλή αναμφισβήτητη ως προς το ύψος της -ποσότητα, όπως ακριβώς απαιτεί αντίστοιχα το άρθ. 916 του ΚΠολΔ στην διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, (βλ. για την παραπάνω διάκριση και ορθό παραλληλισμό - Μιχαηλίδου Λόγοι ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής από τραπεζικό αλληλόχρεο λογαριασμό, ΕΠολΔ 2009 σελ 453 επ και για διαφορές βεβαίου απαιτήσεως και εκκαθαρισμένου απαιτήσεως στα άρθ. 915 και 916 σε Μπρίνια: Αναγκαστική Εκτέλεσις, τόμος Α αρθ. 916 σελ. 209, βλ επί του άρθ. 916 Μπρίνια οπ. σελ. 210, ΦραγκίσταΜητσόπουλου ΝοΒ 20/441 επ, Οικονομόπουλου Δίκη 3/413). Το βέβαιο και εκκαθαρισμένο της απαίτησης στο χώρο της διαταγής πληρωμής, αποτελούν δικονομικές ουσιαστικές προϋποθέσεις και λόγω της διατύπωσής τους στον ΚΠολΔ αρνητικές (βλ για την φύση αυτών των προϋποθέσεων ως ουσιαστικών Παπαδάκη, Διαταγή Πληρωμής, εκδ. 2012 § 9 σελ. 79, § 11 σελ. 84, ΣκαλιδηΕΕμπΔ 26/350-351, Πανταζόπουλο, Η Ανακοπή Κατά Διαταγής Πληρωμής 2013 σελ. 186), καθώς αφορούν το «απαιτητό» της απαίτησης, που πρέπει να διαπιστώνεται κατά την έκδοση και για την έκδοση και να υπάρχει

για την εγκυρότητα μιας διαταγής πληρωμής. Οι παραπάνω προϋποθέσεις δεν είναι διαδικαστικές και δεν πρέπει «το ορισμένο των χρημάτων ή χρεογράφων», το εκκαθαρισμένο δηλ. της απαίτησης, που απαιτείται και τάσσεται με το επίμαχο άρθ. 624 § 1 του ΚΠολΔ να συγχέεται με «το ακριβές ποσό των χρημάτων», που απαιτείται να αναγράφεται και να υπάρχει για το νομότυπο της υποβολής ή άλλως το ορισμένο της αίτησης για έκδοση διαταγής πληρωμής, που απαιτείται κατ' άρθ. 626 § 2 γ του ΚΠολΔ. Όπως και επί ασκήσεως δηλ. αγωγής, είναι διαφορετικό ζήτημα το ορισμένο αυτής, από πλευράς προσδιορισμού της απαίτησης που απαιτείται κατ' άρθ. 216 του ΚΠολΔ, και εντελώς διαφορετικό ζήτημα, αν η επιδιωκόμενη κατά ορισμένο τρόπο να καταψηφισθεί απαίτηση, πρέπει να επιδικασθεί. Οι προϋποθέσεις αυτές δεν αναφέρονται στο παραδεκτό της αίτησης για έκδοση διαταγής ως επιτευκτικής πράξης ούτε στην ειδική διαδικαστική προϋπόθεση της απαιτούμενης έγγραφης απόδειξης της απαίτησης, αλλά στην βασιμότητα του ειδικού δικονομικού αιτήματος (άρθ. 626 § 2 εδ. β του ΚΠολΔ) να εκδοθεί δηλ. εξαιρετικά προς καταψήφιση της απαίτησης διαταγή πληρωμής αντί δικαστικής απόφασης (λειτουργώντας ανάλογα κατά τον ίδιο τρόπο που λειτουργεί, στην λήψη ασφαλιστικών μέτρων, η προϋπόθεση ύπαρξης επικείμενου κινδύνου ή επείγουσας περίπτωσης). Έτσι, αν η απαίτηση δεν προκύπτει βέβαιη ή εκκαθαρισμένη, η αίτηση δεν απορρίπτεται ως απαράδεκτη, αλλά ως δικονομικά αβάσιμη (βλ. για την έννοια του δικονομικού αβασίμου Μπέης, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, σελ. 209). Το μη βέβαιο και μη εκκαθαρισμένο της απαίτησης λειτουργεί ως πρόσθετος όρος της παραπάνω προϋπόθεσης για την έγγραφη απόδειξη της απαίτησης, που παρεμποδίζει, αν διαπιστωθεί, την έκδοση διαταγής πληρωμής και οδηγεί σε απόρριψη λόγω δικονομικού αβασίμου. Τις προϋποθέσεις αυτές (βέβαιο και εκκαθαρισμένο της απαίτησης) υποχρεούται πρωτίστως, κατ' άρθ. 628 § 1 εδ. α του ΚΠολΔ, να ελέγξει ο δικαστής που καλείται να προβεί σε έκδοση διαταγής πληρωμής. Ωστόσο η ύπαρξη αυτών (καθότι αρνητικές, η διαπίστωση δηλ. ότι πρόκειται για μη βέβαιη ή μη εκκαθαρισμένη απαίτηση) είναι δυνατόν, όπως συμβαίνει ακόμη και με την έλλειψη της ειδικής διαδικαστικής προϋπόθεσης για έγγραφη απόδειξη της απαίτησης (πχ. επί προσβολής ως πλαστής της υπογραφής στα τιμολόγια από την

μεριά καθ ου η διαταγή πληρωμής αγοραστή), να μη μπορεί να εξακριβωθεί κατά την έκδοση της διαταγής από τον δικαστή που εξέδωσε αυτή, αλλά να προκύπτει στα πλαίσια των προβαλλομένων λόγων ανακοπής από το πρόσθετο πραγματικό υλικό, που προσκομίζει, επικαλείται και αποδεικνύει ο ανακόπων- καθ' ου η διαταγή πληρωμής. Έτσι, ο τελευταίος μπορεί να επικαλεσθεί ως λόγο και να αποδείξει πραγματικά περιστατικά (των οποίων φέρει και το αντικειμενικό βάρος απόδειξης, καθώς σε κύρια επί αγωγής δίκη οι σχετικοί ισχυρισμοί θεμελιώνουν διακωλυτικές καταχρηστικές ενστάσεις), τα οποία καθιστούν την απαίτηση μη βέβαιη ή μη εκκαθαρισμένη, όπως πρόσθετη προ της κατάρτισης της σύμβασης ή μετά από αυτή συμφωνία, από την οποία προκύπτει ότι, παραδείγματος χάριν, η απαίτηση δεν είναι ληξιπρόθεσμη, γιατί συμφωνήθηκε η εξόφληση αυτής μετά από προθεσμία, την πάροδο δηλ. κάποιου χρονικού διαστήματος, που δεν έχει παρέλθει ή η εξάρτηση αυτής της υπό όρο συμφωνίας, που καθιστούν την απαίτηση μη βέβαιη. Ή επί εκδόσεως διαταγής πληρωμής από δανειακή σύμβαση, η επίκληση και απόδειξη από τον ανακόποντα μερικής ακυρότητας της σύμβασης, κατ' άρθ. 174 και 180 του ΑΚ, λόγω της αντίθεσής της σε απαγορευτική διάταξη νόμου, ήτοι ακυρότητας ενός ή περισσότερων όρων αυτής, που εμποδίζουν κατά μέρος την γέννηση της απαίτησης, αλλά προκύπτει ότι έχουν συμβάλλει στην τελική διαμόρφωση του ύψους της απαίτησης, όπως επιδιώκεται να καταψηφισθεί, ώστε να καθισταται αυτή μη εκκαθαρισμένη (όπως τοκισμού μιας οποιαδήποτε απαίτησης με επιτόκιο μεγαλύτερο του νομίμου, ανατοκισμού αυτής ή ανατοκισμού αυτής σε διαστήματα μικρότερου του επιτρεπομένου από το νόμο ή τοκισμού αυτής με ημερολόγιο 360 ημερών αντί 365 ημερών). Έτσι, στην περίπτωση, που η απαίτηση αποδειχθεί μη βέβαιη, η ανακοπή θα γίνει δεκτή και θα ακυρωθεί η διαταγή πληρωμής, πράγμα, που δεν θα συνέβαινε, αν για την ίδια απαίτηση δεν είχε εκδοθεί διαταγή πληρωμής, αλλά είχε ασκηθεί αγωγή, αφού στην τελευταία περίπτωση, το δικαστήριο, κάνοντας δεκτή την σχετική ένσταση, θα εφάρμοζε ακολούθως το άρθρο 69 του ΚΠολΔ και θα καταψήφιζε την απαίτηση με την άρση της αίρεσης ή την πάροδο της προθεσμίας ή εκπλήρωση του όρου ή εξαιρετικά θα απέρριπτε την αγωγή ελλείψει έννομου συμφέροντος ως πρόωρα ασκηθείσα, αν δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του παραπάνω άρθρου

(βλ. Νικολόπουλου Η έννοια και η λειτουργία της ενστάσεως στο δικονομικό δίκαιο σελ. 84, Μπέης ΠολΔικ άρθ. 69 σημ. 5 σελ. 378). Κατά ανάλογο τρόπο δε, αν δεν αποδειχθεί η απαίτηση εκκαθαρισμένη, αλλά αμφοβητούμενη ως προς το πραγματικό της ύψος (ποσότητα αυτής), το δικαστήριο της ανακοπής θα ακυρώσει καθ' ολοκληρίαν την διαταγή και δεν θα διατάξει αποδείξεις για να προσδιορισθεί το ποσό, ως προς το οποίο τυχόν υφίσταται αυτή, που πρέπει να επιδικασθεί. Επί αγωγής η προβολή ως ένσταση αυτού του ίδιου ισχυρισμού (μερικής δηλ. ακυρότητας σύμβασης λόγω ακυρότητας όρου, που εμποδίζει την γέννηση τη απαίτησης), για την πληρότητα του οποίου απαιτούνται τα ίδια πραγματικά περιστατικά, που απαιτούνται και για τη θεμελίωση της ως λόγου ανακοπής, καθώς αντικείμενο της δίκης εκεί είναι η διάγνωση της απαίτησης, θα οδηγούσε, αν ο υπολογισμός δεν ήταν εφικτός από το δικαστή, σε διεξαγωγή αποδείξεων κατ' άρθ. 254 και 107 του ΚΠολΔ, προκειμένου να προσδιορισθεί με λογιστική πραγματογνωμοσύνη το ακριβές ύψος της απαίτησης, που θα πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα και όχι στην απόρριψη της ένστασης του εναγομένου λόγω αοριστίας. Σύμφωνα με το πραγματικό των άρθ. 174, 178 του ΑΚ (αλλά και όσων άλλων άρθρων του ΑΚ ή άλλων νόμων προβλέπουν και επιφέρουν ακυρότητα) αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό η επίκληση των απαιτούμενων πραγματικών περιστατικών, που προσδιορίζονται από αυτές, ήτοι δηλ. η επίκληση της ακυρότητας του συγκεκριμένου όρου ή όρων λόγω της αντίθεσής του σε συγκεκριμένη διάταξη νόμου (περίπτωση εφαρμογής άρθ. 174 ΑΚ) ή στα χρηστά ήθη (επί εφαρμογής του άρθ. 178 του ΑΚ) και η επίκληση της έννομης κατά το ουσιαστικό δίκαιο συνέπειας, που συνίσταται στο ότι ο σχετικός άκυρος όρος, κατ' άρθ. 180 του ΑΚ, θεωρείται ως μήποτε συμφωνημένος και γεγραμμένος στην όλη σύμβαση. Με την διαπίστωση της ακυρότητας ενός τέτοιου όρου στη δίκη της ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, η οποία δεν έχει, όπως προαναφέρθηκε, ως κύριο αντικείμενο τη διάγνωση της απαίτησης (ως αν είχε ασκηθεί αγωγή), αλλά τη νομιμότητα της διαταγής πληρωμής, καθώς πλήττεται πλέον η παραπάνω δικονομική ουσιαστική προϋπόθεση για το εκκαθαρισμένο της απαίτησης, το δικαστήριο προβαίνει άμεσα στην ακύρωση αυτής, χωρίς να διερευνήσει το πραγματικό ύψος της οφειλόμενης απαίτησης, ώστε να προβεί σε μερική ακύρωση.

Ο ανακόπτων στις περιπτώσεις αυτές, που η ακυρότητα σύμφωνα με το πραγματικό του ουσιαστικού κανόνα δικαίου, που τον απαγορεύει, εμποδίζει την γέννηση του δικαιώματος και προβάλλεται δικονομικά, όπως παραπάνω, με την μορφή δηλ. καταχρηστικής διακωλυτικής ένστασης, δεν έχει δικονομικό βάρος να επικαλεσθεί πρόσθετα και το ποσό, που, λόγω της ακυρότητας, πρέπει να μειωθεί δήθεν η απαίτηση του αντιδίκου του. Η ακυρότητα σε κάθε περίπτωση ανατρέχει ex tunc (εξ υπαρχής δηλ. της σύμβασης) και απαίτηση που δεν υπήρξε (δεν γεννήθηκε) δεν μπορεί και να αποσβεσθεί ή μειωθεί. Για το λόγο αυτό, άλλωστε, επί ασκήσεως αγωγής, επιβάλλεται να ενεργοποιηθεί αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο η διάταξη του άρθρου 107 του ΚΠολΔ για να προσδιορισθεί το ύψος αυτής και όχι να απορριφθεί η σχετική ένσταση του εναγομένου ως αόριστη. Το ποσό της μείωσης, ή ορθότερα το ποσό που έχει καταβάλλει, έχει δικονομικό βάρος να επικαλεστεί και αποδείξει ο οφειλέτης (ως ανακόπτων ή ενιστάμενος) μόνο όταν προβάλλει στη δίκη ισχυρισμούς μερικής εξόφλησης (απόσβεσης δηλ. της απαίτησης) κατ' άρθ. 416 επ του ΑΚ, δηλ. καταλυτικές της απαίτησης ενστάσεις, καθώς τούτο επιβάλλεται εκεί ως προϋπόθεση από το πραγματικό αυτών των κανόνων δικαίου. Εξάλλου, ο οφειλέτης από σύμβαση δανείου μπορεί σε κάθε περίπτωση με αναγνωριστική αγωγή να ζητήσει την αναγνώριση της ακυρότητας όρων της σύμβασης πριν την καταψήφιση της απαίτησης εναντίον του. Η αναγνώριση της ακυρότητας όμως, είτε αυτή έχει γίνει προ της καταψήφισης της απαίτησης με έκδοση σχετικής αναγνωριστικής απόφασης, είτε η αναγνώριση αυτής εξετάζεται ως προδικαστικό ζήτημα λόγου ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής ή ένστασης επί αγωγής, ανατρέχει, όπως λέχθηκε στο χρονικό σημείο κατάρτισης της σύμβασης και επιφέρει τις ίδιες έννομες συνέπειες στο χώρο του ουσιαστικού δικαίου και τις ανάλογες παραπάνω συνέπειες στο χώρο του δικονομικού δικαίου (ανάλογα με το αν προβάλλεται ως λόγος ανακοπής μετά από έκδοση διαταγής πληρωμής ή ως ένσταση μετά από άσκηση αγωγής). Δεν είναι νοητό, στην περίπτωση που κάποιος δανειστής, μετά την έκδοση αναγνωριστικής απόφασης για ακυρότητα όρων, που συμβάλλουν στην διαμόρφωση του ύψους της απαίτησης (καθώς εμποδίζουν την γέννηση επιμέρους κονδυλίων) εκδώσει διαταγή πληρωμής κατά οφειλέτη ή ασκήσει εναντίον του

αγωγή, ο τελευταίος να υποχρεούται για την ακύρωση αυτής της διαταγής πληρωμής ή την απόρριψη της αγωγής εναντίον του και για την πληρότητα του ισχυρισμού του αυτού να προσδιορίσει και το ποσό της παράνομης, με βάση τον άκυρο ή άκυρους όρους, χρέωσης, ώστε να πετύχει την μείωσή της και αν δεν προβεί σε αυτό, να υποχρεωθεί να καταβάλλει ποσά, που έχει επιβαρυνθεί με βάση όρους που έχουν τελεσίδικα, πριν ακόμη από την καταψήφιση, αναγνωρισθεί άκυροι. Περαιτέρω στη χρονική αυτή φάση, καθώς ο οφειλέτης και καθ' ου η διαταγή πληρωμής δεν έχει καταβάλλει το ποσό, που καταδικάσθηκε να καταβάλλει με την διαταγή, δεν έχει ούτε ανάγκη επίκλησης για την θεμελίωση των ενστάσεων του των διατάξεων του άρθρου 904 του ΑΚ για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, όπως απαιτείται λόγω του αναιτιώδους χαρακτήρα της ενοχής επί ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, που έχει εκδοθεί από πιστωτικούς τίτλους και προβάλλονται λόγοι από την υποκείμενη αιτία δανειακής σύμβασης. Σημειώνεται ότι σε δίκη επί αγωγής για απαίτηση από πιστωτικό τίτλο όλοι οι ισχυρισμοί, που αναφέρονται στην κύρια σύμβαση (υποκείμενη αιτία), ως πχ και οι ισχυρισμοί ακόμη ότι δεν καταρτίσθηκε πώληση ,αλλά χρησιδάνειο ή ότι δεν καταρτίσθηκε σύμβαση δανείου αλλά δωρεάς (που σε δίκη με βάση την πώληση ή το δάνειο θα αποτελούσαν αιτιολογημένη άρνηση κατ άρθρ. 261 του ΚΠολΔ), αξιολογούνται λόγω του αναιτιώδους της ενοχής ως ενστάσεις στηριζόμενες στο άρθρο 904 του ΑΚ (βλ. ως προς αυτό Ι Μάρκου το Δίκαιο της επιταγής, εκδ. 2002, σελ 221 επ). Αυτή η δικονομική επιβάρυνση όμως, που δικαιολογείται για λόγους ασφάλειας των συναλλαγών, απαιτείται ειδικά και μόνο στις δίκες, που αφορούν απαίτηση από πιστωτικό τίτλο. Ο δανειολήπτης- οφειλέτης, όταν ενάγεται ή έχει εκδοθεί εναντίον του διαταγή πληρωμής από δανειακή σύμβαση και όχι από αξιόγραφο, όπως εξηγείται παραπάνω, δεν έχει ανάγκη προσφυγής στη διάταξη του άρθρου 904 του για να προβάλλει με πληρότητα τους λόγους, που εμποδίζουν έστω και κατά μέρος την γέννηση αυτής (ΕιρΑΘ 5885/2013 - ΝΟΜΟΣ).

Τέλος, εφόσον οι ανακόπτοντες δεν έχουν ιεραρχήσει τους περισσότερους λόγους της ανακοπής τους (με επικουρική σώρευση), αυτοί (λόγοι) ελέγχονται με τη σειρά που επιβάλλει η ευχέρεια και η ταχύτητα της διαγνώσεως, χωρίς να δεσμεύεται το δικαστήριο από τη σειρά της παραθέσεώς τους στο δικόγραφο της

ανακοπή. Μάλιστα, όπως από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 68, 216, 583, 585 και 632 σαφώς συνάγεται, όταν υπάρχουν περισσότεροι λόγοι, νομικοί ή πραγματικοί, που όλοι μαζί ή ο καθένας χωριστά αποβλέπουν στο ίδιο αποτέλεσμα, τότε, αν το Δικαστήριο κάνει δεκτό ένα λόγο και ικανοποιώντας το αιτητικό της ανακοπής ακυρώσει την πράξη, τότε δεν μπορεί να προχωρήσει στην έρευνα των λοιπών λόγων, οι οποίοι ήδη, με την ακύρωση της πράξης, καθίστανται πλέον χωρίς αντικείμενο (ΑΠ 288/1986, ΕΛΔ 1986.1468 επ., ΕφΠατρ 454/2009, ΕφΑθ 260/2001 - ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘεσ 19983/2007, ΕΛΔ 2010.275, ΕιρΠειρ 786/2009, αδημ., ΕιρΡόδου 500/2000 - ΝΟΜΟΣ). Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτή η κρινόμενη ανακοπή ως βάσιμη και να ακυρωθούν οι πράξεις εκτέλεσης που στηρίζονται στην ως άνω άκυρη διαταγή πληρωμής λόγω έλλειψης των προϋποθέσεων του άρθ. 624§1 του ΚΠολΔ, να συμψηφιστούν δε τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών, κατ' άρθ. 179 του ΚΠολΔ, λόγω της δυσχερούς ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδικών.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ α) την από 10.02.2023 επιταγή προς εκτέλεση, β) την υπ' αριθμ. 10857/18.10.2023 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, [REDACTED] και γ) το με αριθμό 10934/30.10.2023 απόσπασμα της ως άνω έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 24^η Μαΐου 2024, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

[REDACTED]

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[REDACTED]